

τια τοίχος ἦν λεπτός καὶ εὐκόλως ἤκούετο ὅ,τι συνέβαιναν.

Ὁ Λαυρέντιος προσεπάθησε ν' ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ἀλλ' ἄκων ἤκουε.

— Καλὰ εἴμεθα ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ, ἀλλ' ἡ πλατεῖα δὲν φωτίζεται ἐπαρκῶς... Φῶτα, μασκαράδες! δῶδε... πυρσούς!

Καὶ ἔπινεν. Ἡ Πουλχερία ἐγέλα.

— Λοιπόν, Πουλχερία, τί νὰ κάμνῃ ὁ πτωχὸς Λαυρέντιος... Λυποῦμαι πολὺ διότι εἶνε φίλος μου... Γνωρίζω μίαν νέαν, ἡ ὁποία πρὸ ἐνὸς μηνὸς κλαίει ποταμῆδόν.

— Ἡ ἡλιθία ἀδελφὴ σου, ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία... τόσῳ τὸ καλλίτερον!... ἃς ἀποθάνῃ ἐπὶ τέλους!

— ὦ! εἶπεν ὁ Ἐμερὺ γελῶν, εἶσαι σκληρὰ, φίλη μου.

— Καὶ αὐτός, ἐξηκολούθησεν ἡ Πουλχερία, ποῦ εἶνε ὁ ἀθλιός, ὁ ἀνάνδρος; Ἐπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ, δὲν ἔχει ὅμως τὸ θάρρος νὰ παραστῇ εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἀξιοτίμου πατρός του... Ἀ! ἤθελα νὰ τον ἔχω ἐκεῖ, πλησίον εἰς τὴν λαιμητόμον καὶ νὰ τῷ ἀλείψω τὸ πρόσωπον με τὸ αἷμα τοῦ πατρός του!

— Ἀ! ἃ, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ, χαριτωμένη ιδέα...

— Σιώπα λοιπόν, ἔλεεινέ!

— Βεβαίως εἶμαι ἔλεεινός! Ἐλα! ἃς πῶμεν αὐτὴ ἡ ρακὴ εἶνε νέκταρ... Εἶμαι ικανὸς νὰ ἴδω διπλὴν καρατόμησιν!

— Ναί, ἃς πῶμεν! ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία... Εἰς ὑγείαν τοῦ κυρίου Δαλισιέ καὶ τοῦ υἱοῦ του!

Ὁ Λαυρέντιος ἐκράτει τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἔφρασσε τὰ ὦτα ἵνα μὴ ἀκούῃ.

Ἀλλ' ἡ Πουλχερία ἐτραγῶδει ἤδη.

— ὦ! τὸ ἄσμα τώρα, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Καλῶς! οὐδὲν πρέπει νὰ λείψῃ.

— Εὐγε! ἔλεγεν ὁ Ἐμερὺ.

Ἡ Πουλχερία ἐξηκολούθει ᾄδουσα.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ, ἂν ἀρχίσουν καὶ δὲν ἴδωμεν τίποτε;

— Ἐσο ἡσυχός, βλέπω ἀδιακόπως εἰς τὴν λαιμητόμον.

— Καλὰ! Εἶσαι τακτικὴ γυναῖκα... Ἐξακολούθει.

Καὶ ἡ Πουλχερία ἐτραγῶδει πάντοτε.

— Εὐγε! εὐγε! ἔλεγεν ὁλονὲν ὁ Ἐμερὺ.

Αἶφνης ἐσιώπησεν ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνέωχθη συντριβεῖσα, ὁ δὲ Λαυρέντιος εἰσώρμησεν ὀργίλος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

Δι' ἐνὸς γρόνθου κατέρριψε τὸν Ἐμερὺ. Εἶτα ὥρμησε κατὰ τῆς Πουλχερίας, ἥρπασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ δι' ὑπερφυσικῆς ρώμης ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὴν ἀφῆκε χαμαί.

— Σέ, ἔχιδνα, ἀνέκραξε θὰ σὲ κατασυντρίψω!

— Νὰ μὲ κατασυντρίψῃς! ἀνέκραξεν ἐκείνη...

— Ναί! θὰ ἀποθάνῃς!

— Διὰ τῆς χειρὸς σου, εἶπεν ἐκείνη, μετὰ χαρᾶς... ἃ! εὐχαριστῶ!... δὲν ἤλπιζα πλέον αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν...

Ἐλα! φόνευσόν με! τελείωσέ με... πρὸ τριῶν χρόνων ἀποθνήσκω διὰ σέ!...

Ὁ Λαυρέντιος ἔστη ἐκπληκτός καὶ ἀσθμαίνων.

Ἐκείνη ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου του καὶ ἐν ἀπέλπιδι ἐναγκαλισμῷ:

— Ἐν φίλημα! ἀνέκραξε, τὸ τελευταῖον... ὦ! ἀφοῦ θὰ ἀποθάνω μὴ τὸ ἀρνήσῃς... ὦ! μὴ μὲ ἀποθεῖς εἰς μάτην!... Νὰ!... σὲ ἐφίλησα...

Καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ.

— Τώρα, εἶπε, δύνασαι νὰ μὲ φονεύσῃς... Ἀποθνήσκω ἀγαπῶσά σε! μόνον σὲ ἡγάπησα πάντοτε... Λοιπόν σπεῦσε! τί; διστάζεις;

Ὁ Λαυρέντιος ἀπεμακρύνθη καὶ ἔπεσε κλαίων ἐπὶ ἑδρας.

Ἡ Πουλχερία ἐπλησίασεν ἱκετεύουσα πάλιν αὐτόν.

— Θεέ μου! ἔλεγε, δὲν ἔχεις ἐν ὄπλον, ἐν ἐγχειρίδιον; Σοὶ ζητῶ τὸν θάνατον ὡς χάριν! εἶμαι πολὺ δυστυχής! πᾶσχω πρὸ πολλοῦ... Δὲν θέλω νὰ ζήσω, ἀφοῦ δὲν μὲ ἀγαπᾷς... Ὑπῆρξα σκληρὰ πρὸς σὲ καὶ μὲ ἐκδικεῖσαι... Ἀλλὰ σὲ ἡγάπων μέχρι παραφροσύνης καὶ ἤμην ζηλότυπος! ἐνόμισα ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἡδυνάμην νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μὲ ἀγαπήσῃς πάλιν... Ἐλα! φόνευσόν με, σὲ ἱκετεύω!

Ὁ Λαυρέντιος ἤκροατο αὐτῆς ἐν ἀπεριγράπτῳ συγκινήσει. Αἶφνης τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς ὁ δεικτικὸς ἐδείκνυεν ἐπτά ὥρας παρὰ πέντε λεπτά.

Ἡγέρθη ἀποτόμως, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ παρετήρησεν ἔξω κίνησις ἀσυνήθης παρετηρεῖτο περὶ τὴν φυλακὴν.

— Ἐφθασεν ἡ ὥρα! ἐψιθύρισεν.

Ἐπανῆλθε ζωηρῶς πρὸς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε τὸ φιαλίδιον καὶ ἐπλησίασε πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἡ Πουλχερία εἶχεν ἐγερθῇ καὶ εἶδε πάσας αὐτοῦ τὰς κινήσεις.

— Τί ἐπῆρες ἀπ' ἐκεῖ; ἀνέκραξε... δηλητήριον... ναί... ὦ! θὰ λάβω καὶ ἐγὼ ἀπὸ αὐτοῦ.

Ταῦτοχρόνως ὅμως εἶδε τὸ πρὸς τὴν Αἰμιλίαν γραμματίον.

— ὦ! ἡ ἐπιστολὴ αὕτη! ἀνέκραξεν ἀρπάζουσα καὶ θέτουσα αὐτὴν εἰς τὸ στόμα της.

— Ἐλθέ νὰ μοὶ τὴν ἀποσπάσῃς! ἐφώνει.

— Δυστυχής! τί πράττεις;

— Ἦτο τὸ ὕστατόν σου χαῖρε, εἶπε μασσῶσα αὐτήν. Ἀ! ὄχι, δὲν θὰ τὴν λάβῃ!

Ἐπτά ὥρας ἐσήμανον εἰς τὸ ὥρολόγιον τῆς φυλακῆς.

Ὁ Λαυρέντιος ἐπανῆλθεν ἐσπευσμένως εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔστη ἐκεῖ εὐθὺς καὶ ἀκίνητος.

Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φωταερίου καὶ τῆς ἡοῦς, ἐφαίνοντο τὰ εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς συμβαίνοντα.

Ἡ θύρα ἐκείνη ἠνέφχθη ὁ Λαυρέντιος εἶδεν ὅμιλον ἀνθρώπων ἐξερχομένων ἦσαν οἱ βοηθοὶ τοῦ δημίου, ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ Δακολάρ.

Μετ' ὀλίγον ὁ ὅμιλος ἐφάνη παρὰ τὸ ἱκρίωμα.

Ὁ Δακολάρ ἵστατο εὐθυτενής, ὑψαύχην καὶ μὲ εὐσταθὲς τὸ βλέμμα ἐποίησε κίνησιν στενοχωρίας εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις παρυσίαζεν αὐτῷ τὸν ἐσταυρωμένον ὡς εἰ εἶχε ἄλλο τι κατὰ νοῦν νὰ πράξῃ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ὄντως, τὸ βλέμμα περιέφερε κύκλῳ τῆς πλατείας μετ' ἐκφράσεως ἀνησυχίας... Τέλος εἶδε τὸ παράθυρον, εἰς ὃ ἦτο ὁ Λαυρέντιος... Ἀμφοτέρων τὰ βλέμματα συννητήθησαν οἰνοὶ συνδιαλεχθέντα... Διπλοῦς χαριετισμὸς ἀντηλλάγη.

Εἰς δύο δευτερόλεπτα ὁ Δακολάρ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς σανίδος, προσεδέθη καὶ ἡ μάχαιρα κατέπεσε...

Συγχρόνως ὁ Λαυρέντιος ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ τὸ φιαλίδιον.

— Ἀφῆσε καὶ δι' ἐμέ! καὶ δι' ἐμέ! ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία.

Καὶ ἀρπάσασα τὴν χεῖρα τοῦ Λαυρεντίου ἔφερεν αὐτὴν μετὰ τοῦ φιαλιδίου ἀπλήστως εἰς τὸ στόμα της.

Ἐκεῖνος ἐκλονίζετο ἤδη καὶ αἶφνης ἔπεσεν ὡς κεραυνοβληθείς.

Ἡ Πουλχερία ὥρμησεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐν παραφύρῳ ἐναγκαλισμῷ προσεκόλλησε τὸ στόμα της εἰς τὸ στόμα ἐκείνου, ὡς ἵνα εἰσπνεύσῃ τὸν θάνατον ἐν τελευταίῳ φιλήματι.

Μετὰ πέντε λεπτά ὁ Μοῦλ ἀνησυχῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο· ἀλλ' ἔστη καταπλαγείς πρὸ τῶν δύο ἐκείνων πτωμάτων σφιγκτὰ ἐνηγκαλισμένων, ἐνῶ ἐν τῷ γείτονι καπηλείῳ φωνὴ μεθύσου ἐτραγῶδει τοὺς τελευταίους στίχους ᾄσματος κατασταθέντος δημῶδους καὶ ἐξιστοροῦντος τὰς περιπετείας τοῦ Λαυρεντίου.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΒΡΙΚΕΤΤ

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

[Τέλος]

Ε'

Ἐνεκα τῶν πολλῶν περιποιήσεων καὶ φροντίδων, τὰς ὁποίας ἔλαβον, ὑπὲρ αὐτῆς καίτοι μεγάλως ἀπὸ τίνος περισπώμενοι, ὡς ἐκ τῆς δεινῆς θέσεως, εἰς ἣν εὐρίσκετο ὁ νεαρὸς λόρδος, ἡ Μαργαρίτα διήλθε τὴν ἀσθένειάν της χωρὶς ποσῶς ν' ἀσχημίση ἐξ αὐτῆς τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀφθονος ἀβρὰ αὐτῆς κόμη ὤχετο καὶ βραχεῖς μόνον μέλανες βόστρυχοι ἐκυμάτιζον περὶ τὸ διαφανές αὐτῆς πρόσωπον.

Ἀπ' ἀρχῆς ἀπηγόρευσαν εἰς αὐτὴν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πάσχοντα νεαρὸν λόρδον, δὲν ὑπερεπεθύμει νὰ ἴδῃ καὶ ἂν τῇ τὸ ἐπέτρεπον, ὡς μετὰ τίνος δειλίας εἶχεν ἐκφρασθῇ, νὰ προσφέρῃ καὶ πρὸς τὸν υἱὸν τὰς αὐτὰς περιποιήσεις, ἃς καὶ πρὸς τὴν

μητέρα· ἀλλ' ὁ ἰατρός, καίτοι μὴ ἔχων ἄλλους βοηθοὺς, ἦ τὴν μίαν καὶ μόνην νοσοκόμον, ἣν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε προσκλήσει, καὶ ἐφ' ὅσον τῇ ἡτο δυνατόν, καὶ τὴν γηραιὴν λαίδην, ἀντέστη πρὸς τὴν πρότασίν της ταύτην, εἰπὼν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῇ εὐθύς, ἀμα ἀναλαβοῦσα εἰς κόπους καὶ ἀγρυπνίας. Ἀλλ' ἀκριβῶς νύκτα τινὰ, καθ' ἣν ἡ νόσος ἐφαίνετο εἰς τὴν μεγίστην αὐτῆς ἐπίτασιν καὶ οἱ περιποιούμενοι τὸν ἀσθενῆ, παρὰ τὰς προσπάθειάς των, εἶχον ἀποκάμει ἕκ τε τῶν ἀγρυπνιῶν, τῆς ἀγωνίας καὶ τῶν κόπων, ἡ Μαργαρίτα ἀπεφάσισε, καὶ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἱατροῦ καὶ πάντα ἄλλον λόγον παραβλέπουσα, νὰ ἰδῇ τὸν ἀσθενῆ, οὗ ἡ θέσις, ὡς ἀορίστως ἐμάνθανεν, εἶχε τοσοῦτον δεινωθῇ.

— Πρέπει ἀφεύκτως νὰ τὸν ἰδῶ· σκληρὸν δὲν θὰ ἦτο νὰ κεῖται κλινῆρης τοσοῦτον πλησίον μου, ν' ἀποθνήσκῃ σχεδὸν καὶ τίς οἶδε, ἐὰν δὲν θὰ εἶνε ἡ τελευταία φορά, καὶ ἐγὼ νὰ μὴν τὸν ἰδῶ;

Δάκρυ θαλερὸν ἐπέλαμψεν εἰς τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της καὶ στεναγμὸς λύπης ἀφάτου ἐξῆλθε τῶν κοραλλίνων χειλέων της, μετὰ τὰς λέξεις ταύτας.

Ἀναλαβοῦσα τὴν ἔμφυτον αὐτῆς τόλμην προῦχώρησεν εἰς τὸ ἀμυδρὸς φωτιζόμενον δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἀκροποδητὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς εἶχεν ἐξέλθει ὁ ἰατρός καὶ μεταβῇ, ἵνα δι' ὀλίγας στιγμὰς ἀναπαυθῇ ἐπὶ ἀνακλίντρῳ τινὸς κειμένου ἐν τῇ αἰθούσῃ· δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνέβῃ περισσότερον ὁ γηραιὸς δόκτωρ, ὀλίγη ἀνάπαυσις τῷ ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἡ λαίδη Ὀλυφαντ καὶ αὐτὴ εἶχεν ἀποσυρθῇ ἐνωρίτερον, ἐξηντημένη σχεδόν, εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἡ δὲ νοσοκόμος ὡσάυτως ἀποκεκμηκυῖα ἐκοιμάτο βαθέως ἐν τινὶ τοῦ κοιτῶνος γωνίᾳ.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ Μαργαρίτα εἰσελθοῦσα εὐρέθη σχεδὸν μόνη ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ πάσχοντος, ὅστις, βεβουθισμένος εἰς νάρκωσιν καὶ ἀτονίαν, ἐφαίνετο ὡσεὶ νεκρός· μόλις ἤκουετο ἡ μετὰ κόπου πνοή του· ἐδίστασεν αὐτὴ κατ' ἀρχὰς καὶ ἐσταμάτησε μόλις προχωρήσασα ὀλίγα τινὰ βήματα· ἡ καρδία αὐτῆς τοσοῦτον σφοδρῶς ἐπαλλεν, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι ἂν ὑπῆρχε καὶ ἕτερός τις ἀγρυπνῶν ἐν τῷ δωματίῳ θὰ ἤκουε τὸν κρότον τῶν παλμῶν της. Ἐπὶ τέλους ἀναλαβοῦσα τὴν γενναϊότητά της προσήγγισεν ἀθροῦς εἰς τὴν κλινὴν καὶ ὅτε εἶδε τὸ ὠχρὸν μὲν ἀλλὰ πάντοτε, εἰ καὶ κατεστιγμένον ὑπὸ τῶν ἐξανθημάτων τῆς νόσου, συμπαθητικὸν καὶ ὠραῖον πρόσωπον τοῦ νεαροῦ λόρδου, ἀλγεινότερον συναίσθημα περιέσφιγγε τὴν σχεδὸν διαρρηγνυμένην ὑπὸ τῶν σφοδρῶν παλμῶν καρδίαν της. Ἀκουσίως της ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἔλαβε τὴν τοῦ πάσχοντος καὶ ἔθλιψεν αὐτήν· ἔκκλειν αὐτὴ δεικνύουσα τὸ καταβιβρώσκον τὸ νεκρὸν ἐκεῖνο καὶ ἄλλοτε τοσοῦτον ἄκματον καὶ εὐρωστον σῶμα πῦρ· ἔκυψε καὶ ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ συνεπίεσεν αὐτὴν σπασμωδικῶς ἐπὶ τῆς καρδίας της.

Θαλερώτατα, φλογερώτατα δάκρυα διηυλάκουν τὸ ὠραῖον αὐτῆς πρόσωπον καὶ στεναγμοὶ βαθύτατοι ἀλληλοδιαδόχως ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στήθους της, τὸ ὅποιον σφοδρῶς, ὡς τὰ πρὸ τῆς ἐπελεύσεως ὁμβροῦ ἢ δεινῆς καταιγίδος ὑπὸ τοῦ προαγγέλου αὐτῶν ἀνέμου τὰ σαλευόμενα φύλλα τῶν δένδρων, ἀνέπαλλε καὶ ἀνυψοῦτο καὶ κατέπιπτεν, ὡς κλυδωνιζομένη θάλασσα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ χεῖλη τοῦ ἀσθενοῦς ἐφάνησαν ὅτι ἐκινούντο καὶ λέξεις τινὲς δυσδυσκριτοί, ἀσθενεῖς, διεξέφευγον αὐτά· ἔκυψεν αὐτὴ προσήγγισε τὸ ὄς αὐτῆς εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἀνεσκίρτησεν, ὡς ἡλεκτρισθεῖσα, ἀφοῦ ἤκουσε τὰς μόλις ἀκουόμενας καὶ διακοπόμενας ταύτας λέξεις· «Φιλτάτη μου... Μαργαρίτα... ἀδελφὴ μου... Δὲν θὰ σὲ ἰδῶ!... Ὁ! ἀποθάνω...» Καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἔπαυσαν κινούμενα καὶ ἡ προτέρα νάρκωσις καὶ ἀτονία ἐφαίνετο ὅτι κατέλαβε πάλιν αὐτόν.

— ὦ! Θεέ μου, ἀνεφώνησεν ἡ Μαργαρίτα, ὦ Θεέ μου! εἰσέτι μὲ ἀγαπᾷ... εἰσέτι μὲ συλλογίζεται. Δός, δός αὐτῷ, ὦ Πανάγαθε, τὴν ὑγιάν, ἡ ἐὰν ἀφεύκτως ἀπαιτῆς θυμά τι ἐκ τῆς εὐγενούς ταύτης οἰκογενείας, ἰδοὺ ἐγὼ! Λάβε με ἀντ' αὐτοῦ. Μὴ θελήσῃς νὰ στερήσῃς τὴν μητέρα τοῦ μόνου τέκνου τη! Λυπήθητι αὐτήν! Τί θ' ἀπογείνη ἡ γηραιὰ αὐτοῦ μήτηρ, ἄνευ τοῦ προσφιλοῦς, τοῦ μόνου υἱοῦ της, τοῦ στηρίγματος, τῆς χαρᾶς της! Τί θ' ἀπογείνη; ὦ! λάβε τὴν ἰδικήν μου ζωὴν προθύμως, ἀγογγύτως προσφέρω αὐτήν, ὦ! οὐράνιε Πάτερ, ἀντὶ τῆς ἰδικῆς του, ἥτις εἶνε τοσοῦτον χρήσιμος! Ἡ ἰδική μου ζωὴ ὀρφανῆς, ἐρήμου καὶ μεμονωμένης ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς τί χρησιμεύει; ὦ! εἰσάκουσόν με, λάβε αὐτὴν ἀντὶ τῆς ἰδικῆς του!

Ἀκράτητα δὲ καὶ φλογερώτατα ἔρρεον τὰ δάκρυά της καὶ στεναγμοὶ βαρύτατοι, ἐκ τῶν μυχῶν τῆς καρδίας αὐτῆς ἐξερχόμενοι, συνῶδευον τὴν ροὴν αὐτῶν, ὅπως ἐν ὄρῳ δεινοῦ χειμῶνος βαθὺς καὶ βαρὺς ἀκούεται ὁ τὸ πρὸς τὰς ὄχθας καὶ τοὺς ἐν τῇ κοίτῃ αὐτοῦ βράχους συγκρούμενον ὀρμητικὸν ποταμοῦ ρεῖμα συνοδεύων αὐτὸ ρόθος.

Εἶτα κύψασα ἐτόλμησεν, ὅτι πώποτε δὲν ἐφντάζετο, ὅτι ἤθελε πράξῃ. Ἐπὶ τῶν φλεγόμενων αὐτοῦ χειλέων ἐπέθεσε φίλημα φλογερώτερον αὐτῶν, καὶ βαθέως στεναζούσα ἐξέφερεν, ἡ μᾶλλον ἐξέφυγον τῶν χειλέων της, αἱ λέξεις αὗται:

— Πόσον τὸν ἠγάπων, ὦ! πόσον τὸν ἀγαπῶ, Θεέ μου! Οἶμοι! τὴν στιγμὴν μόνον ταύτην κατανοῶ τὴν σφοδρότητα τοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτός μου!

Ἀφνὴς ἀνεπήδησε ρήξασα ἀσθενῆ φωνὴν καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν συγκρύψασα τὸ πρόσωπον αὐτῆς, τὸ ὅποιον κατεκαλύφθη ὑπὸ πορφυροχρόου χροῖας, ἀπεμακρύνθη βήματά τινα τῆς κλίνης τοῦ πάσχοντος, ἦν μετ' ἐκπλήξεως ἅμα καὶ τινος φόβου προσέβλεπεν.

Ὁ ἀσθενὴς εἶχε διανοίξει τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ προσηλώσει αὐτοὺς μετὰ

προσοχῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὠραίας νεάνιδος!

— Εἰσθε σεῖς, δεσποινίς, εἶπε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ. Σεῖς εἰσθε; ἡ βλέπω ἄρα τερπνὴν ὀπτασίαν, τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς μοι ἔπεμψεν ὡς γλυκεῖαν παρηγορίαν πρὸ τοῦ θανάτου μου;

Ἐσίγησεν ἐπ' ὀλίγον, ὡς εἰ θέλων νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις, εἶτα μὲ τὴν αὐτὴν τῆς φωνῆς δυνάμιν προσέθηκεν:

— Εἰπέτε μοι, σεῖς εἰσθε; ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀκούσω καὶ πάλιν τὴν γλυκεῖαν φωνὴν σας, τὴν προτέραν ἀπροσδόκητον δι' ἐμὲ ὁμολογίαν σας... ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, ἐπαναλάβετε καὶ πάλιν, σὰς παρακαλῶ, τὰς γλυκεῖας ταύτας λέξεις... Ἐὰν δὲν εἰσθε φάσμα, ἡ πλάσμα τῆς πυρεσοῦσης φαντασίας μου, λυπηθῇτέ με, διότι... μὲ τὰς λέξεις ταύτας... μὲ τὴν ὁμολογίαν σας αὐτὴν ἴσως, ... ἴσως... σωθῶ!... Ὁ ἔρως σου μόνον, δεσποινίς Ἐλλερσθ, δύναται νὰ μὲ σώσῃ! Ἄνευ αὐτοῦ, τί τὴν θέλω τὴν ζωὴν; ... πρὸς τί θὰ μοι χρησιμεύσει; ...

— ὦ! ναι! σὰς ἀγαπῶ, σὰς λατρεύω, πρὸς τί πλέον νὰ σὰς τὸ κρύπτω, μιλῶρδε;

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἀπέσυρεν ἐκ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας καὶ ἐπεφάνη αὐτὸ καταπόρφυρον καὶ μαγευτικώτερον, ὅπως ὁ ἥλιος, ὅστις, διερχόμενος διὰ μέσου πυκνῶν νεφελῶν ἀμαυρῶν, αἴφνης ἀπαλλαχθεὶς τῆς ἐπιπροσθήσεως τούτων, φαίνεται ἔτι μᾶλλον ἀκτινοβόλος, ἔτι μᾶλλον λαμπρότερος.

Σὰς ἠγάπων, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἀφ' ὅτου σὰς εἶδον, σὰς ἠγάπων ἕκτοτε καὶ τὸρα σὰς ὑπεραγαπῶ!

Καὶ λιπόθυμος σχεδὸν ἐκ τῆς αἰδοῦς, ἡ ὠραία νεάνις, ἔκυψεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς τὸ ὑπερρυθρῶν πρόσωπόν της, οὗτος δὲ αἰσθανθεὶς ἐν ἑαυτῷ αἰφνιδιαίαν καὶ ἀπροσδόκητον τινὰ δυνάμιν ἠνωρθώθη καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸ ραδιῶν καὶ αἰθέριον ἐκεῖνο ἀνάστημα ἐπιθέσας ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς θερμότερον φίλημα!

Γ'

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ ἰατρός, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς γηραιᾶς λαίδης. Ἐμεινάν ἀμφοτέροι, ὡς ἕκαστος δύναται εὐκολώτατα νὰ φαντασθῇ, ἐκπληκτοὶ εἰς τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο θέαμα· ἐσιώπων ἀποροῦντες, θαυμάζοντες· ἀλλ' ὁ νεαρὸς λόρδος κατορθώσας νὰ ἀνορθωθῇ ὀλίγον, μὲ μειδιάμα χαρᾶς καὶ ἐλπίδος καὶ μὲ φωνὴν ὁπωσοῦν εὐδιάκριτον εἶπε:

— Μῆτερ, ἀγαπητὴ μοι, μῆτερ, ἰδοὺ, αὐτὴ εἶνε ἐκείνη, τὴν ὅποιαν ἠγάπων καὶ ἀγαπῶ, ἐλάτρευον καὶ λατρεύω! ἐκείνην, δι' ἣν πολλάκις, ἡ μᾶλλον πάντοτε, μ' ἐβλεπες μελαγχολοῦντα καὶ πολλάκις μὲ ἠρώτας τὴν αἰτίαν· ἐὰν μοι ὑπόσχεσαι ὅτι ἀντὶ ἀγαπητῆς σου θετῆς θυγατρὸς, δύνασαι καὶ θέλεις ν' ἀποκαλέσῃς αὐτὴν προσφιλεστάτην νύμφην σου, θυγατέρα σου, ὦ! τότε ἐλπίζω, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἰδῇς καὶ τὸν υἱόν σου ἀναλαμβάνοντα ἐντελῶς!

Συνελθοῦσα δὲ τὴν στιγμήν εκείνην, χάρις τῇ συνδρομῇ τοῦ δόκτορος Γρέυ, ἡ Μαργαρίτα, ἀνακαλέσασα ἄπασαν τὴν γενναιοῦτητα καὶ σκεπθεῖσα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο ἔτι νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς φίλην, τί εἶχε συμβῇ μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ λόρδου Λιονέλ, ἐπὶ τέλους κατανοοῦσα, ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἀναβάλῃ τοῦτο περισσώτερόν, ἀφοῦ μάλιστα εἰς τοσοῦτον εἶχον προβῇ τὰ πράγματα καὶ τοσοῦτον προφανῶς ἐξεδηλοῦντο τὰ ἀμοιβαία πρὸς ἀλλήλους αἰσθήματα, ἐξέθεσεν αὐτῇ σαφῶς ἅμα καὶ συντόμως τὰ κατὰ τὴν πρὸς αὐτὴν πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐν Ἀμερικῇ γενομένην πρότασιν τοῦ λόρδου Ὀλυφαντ καὶ ἐν ἀδόλῳ εἰλικρινεῖα τὰ αἴτια, διὰ τὰ ὅποια ἠρνήθη ν' ἀποδεχθῇ αὐτήν.

Ἡ λαίδη Ὀλυφαντ ἠκρασθη αὐτῆς μετὰ προσοχῆς μεγίστης καὶ ἐν σιωπῇ· εἶτα προσκλίνας καὶ περιπτυσσομένη τρυφερώτατα αὐτήν,

— Διατί, ὦ φιλάττη μου, τῇ εἶπε, νὰ μὴ μὲ τὸ εἴπῃς πρότερον; Δὲν πιστεύω, ὅτι τοσοῦτον μὲ πρεγνάζεις, ὥστε νὰ νομίζης, ὅτι ἡ ὁμολογία αὕτη ἤθελεν ἐπιφέρει μεταβολὴν εἰς τὴν πρὸς σέ θερμοτάτην καὶ τρυφερωτάτην στοργήν μου!

Εἶτα ἀναλαμβάνουσα ἥθος μεγαλοπρεπέστερον τοῦ συνήθους μὲ φωνὴν ἐνέχουσαν τι τὸ ἐπίσημον, συγκεκινημένη, καὶ συνενοῦσα τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων καὶ συγκρατοῦσα αὐτὰς μὲ ἀμφοτέρως τὰς ἰδικὰς τῆς, ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας:

— Ὁ Θεὸς σὺν εἶχε προορίσει δι' ἀλλήλους! Αὐτός, οὗ εὐλογητὸν εἴη τὸ ἄγιον ὄνομα, πρὸ καιροῦ εἶχεν εὐλογήσει τὴν ἔνωσιν ὑμῶν ὑπέκουςα εἰς τὸ πανάγιον Αὐτοῦ θέλημα καὶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν συνάμα καὶ εὐχαρίστησιν τῆς καρδίας μου μετὰ χαρᾶς καὶ δοξολογοῦσα ἐκ βάθους καρδίας τὸ ὄνομα Του, σὺν εὐλογῶ καὶ σὺν εὐχομαι, ὦ φίλτατά μου τέκνα, πᾶσαν χαρὰν καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν!

Κατεφίλησεν ἀμφοτέρους τρυφερώτατα, ἐνῶ δάκρυα χαρᾶς ἔρρεον διὰ τῶν παρειῶν τῆς, τὸ δὲ ἔτι ὥραιον καὶ σεβαστὸν πρόσωπόν τῆς ἤστραπτεν ἐκ παιδρότητας ἀνεκλάλητου! Ὁ γέρον ἱατρός δὲν ἠδύνατο, ὡς παλαιὸς καὶ πιστὸς φίλος, νὰ μὴ συμμερισθῇ εἰλικρινέστατα τὴν συγκίνησιν καὶ χαρὰν τῆς εὐγενοῦς δεσποίνης καὶ περιχαρῶς ἀνεφώνησεν ὑποδακρύων:

Τὸ εὐτυχές, τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο ἐπεισῶδιον προῦκάλεσε τὴν κρίσιν τῆς νόσου· ὁ λόρδος, δύναμαι ἀπὸ τοῦδε νὰ διαβεβαιώσω, ὅτι διέφυγε τὸν κίνδυνον! Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε ἐντελὴς καλὰ! Καὶ τὸ καλὸν τοῦτο ὀφείλομεν εἰς τὸν ἔρωτα! Ὡ, βεβαίως δὲν εἶνε πάντοτε τυφλὸς ὁ φιλοπείγμων οὗτος υἱὸς τῆς Παφίας. ὅταν εἰξεύρῃ νὰ συνενοῇ διὰ τῶν χρυσῶν καὶ τερπνῶν αὐτοῦ δεσμῶν δύο τοσοῦτον ὥραιας καὶ εὐγενεῖς ὑπάρξεις! Ἐγὼ εὐθὺς κατενόησα πόσον σὺν ἡγάπα, μιλῶν, ἡ ὥραία μνηστῆς σας, διότι ὁσάκις ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα σας τὰ λαμπρότερα καὶ εὐχρώτερα ρόδα ἀ-

νέθαλλον ἀμέσως ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς· γέρον καὶ ἔχων τοσαύτην πεῖραν, δὲν ἠδύνατο νὰ μὲ διαφύγῃ τὸ αἶσθημα τοῦτο, ἀφοῦ μάλιστα ἄπαξ ἡ δὲς τῇ διεξέφυγε ὅτι σὺν εἶχε γνωρίσει ἐν Ἀμερικῇ. Λάβετε τόρα, ὦ ἀγαπητά μου τέκνα, καὶ συγχωρήσατέ μοι, ἐὰν σὺν ἀποκαλῶ μὲ τὰ γλυκύτατα ταῦτα ὀνόματα, λάβετε καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ εἰλικρινῶς ἀγαπῶντός σας καὶ ἐκ κέντρου καρδίας εὐχομένου ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας σας, γηραιοῦ δόκτορος Γρέυ!

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ νεαρὸς λόρδος ἀνέλαβε, τῷ ὄντι, ἐντελῶς. Ὁ ἔρως ἐνεφύσα εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ καθ' ἐκαστὴν νέας δυνάμεις. Ἡ πρὸς τὴν σεβασμίαν αὐτοῦ μητέρα τρυφερότατη ἀγάπη καὶ εὐπείθεια, ἦν μόνον καὶ μόνον παρέβη, ἵνα ἴδῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ φλογεροῦ αἰσθήματος του, ἔκαμον τὴν Μαργαρίταν νὰ ἀναγνωρίσῃ, ὅτι τὰ ἔτη παρερχόμενα κατέστησαν αὐτὸν ἔτι μᾶλλον εὐγενέστερον καὶ πολλῷ μᾶλλον ἐπαξίον τῆς ἀγάπης τῆς! Καὶ πρὶν ἢ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς ἢ ἐπαυλὶς τῶν προγόνων του διεκοσμήθη ὑπὸ τῶν λαμπρῶν καὶ ἀνεκτιμήτων ἀρετῶν τῆς νεαρᾶς λαίδης Ὀλυφαντ, ἥτις, εἰ καὶ οὐχὶ ἐκ γένους τιτοφόρων, ὡς ἐκ τῆς ἀγαθότητος ὅμως αὐτῆς καὶ τοῦ σπανίου κάλλους τῆς, ἦτο καταλληλοτάτη νὰ περικοσμή τὴν ὑψηλὴν θέσιν, εἰς ἣν ἡ εἰμαρμένη ἐκάλεσεν αὐτήν· καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀκόμη ἡ γηραιὰ λαίδη Ὀλυφαντ, ὡς τὸ παλαιὴν εὐγενὲς μήτηρ τῶν Γράκων εἰς τὴν ματαιόφροναν καὶ ἀλαζόνα ἐκ Καμπανίας δέσποιναν, ὡς τοὺς πολυτιμοτάτους ἀδάμαντας τῆς ἐπέδειξε τοὺς δύο υἱούς τῆς, οὕτω καὶ αὐτὴ ἐναθρονομένη ἐπεδείκνυνεν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατικῆς φίλους καὶ φίλας τῆς τὴν γενναίαν, πλήρη αὐταπαρνήσεως καὶ ἀκριβῆ τοῦ καθήκοντος τηρήτριαν νεαράν, ὥραιότατην καὶ ἀξιεραστοτάτην νύμφην τῆς!

ΕΠΑΜΕΙΝΟΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

CATULLI MENDES

Η ΠΤΕΡΩΤΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

Λιτήγημα φανταστικόν

[Τέλος]

Οἱ ἡγεμόνες, κρίνοντες τὴν ἄνισον πάλιν, ἀπέσχον τῆς ἐκστρατείας ταύτης, ὅσον ἐλυστική καὶ ἀνῆτο ἡ ὑποσχεθεῖσα ἀμοιβή· οὕτως ὥστε, ὀλίγον πρὸ τῆς ἐσπέρας τῆς τρίτης ἡμέρας, πάντες περιέμενον ν' ἀπολεσθῶσιν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως, ὅτε πρόσωπά τινα, ἐνεδρεύοντα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τείχους εἶδον τοὺς τρεῖς γίγαντας νὰ ἐξέρχωνται μὲ κινήματα θλίψεως καὶ φρίκης ἐκ τῆς σκηνῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκοιμῶντο, καὶ νὰ φεύγωσιν ὀλοῦζοντες ὡς παράφρονες

Ἡ γενικὴ χαρὰ ὑπῆρξε τοσοῦτον μείζων ὅσον ἦτο ἡ ἀπελπισία· ἐν τούτοις ἐχάνοντο εἰς μυρίους στοχασμούς ἐπὶ τοῦ αἰτίου τῆς τόσο ἀπροσδοκήτου ἐλευθερώσεως.

— Πατέρα, εἶπεν ἡ μικρὰ πριγκίπισσα, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν χάριν εἰς τὸ πτηνὸν ποῦ ἀγαπῶ διὰ τὸ εὐτυχές αὐτὸ συμβάν. Εἰσῆλθε πετῶν εἰς τὴν σκηνὴν τῶν ἐχθρῶν σου καὶ μὲ τὸ ράμφος του, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο, τοῖς ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμούς. Πιστεύω ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ λάβω ὡς σύζυγον τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς — εἶτε διότι δὲν ἔκρινεν ἀληθῆ τὴν διήγησιν τῆς πριγκίπισσης, εἶτε, παρὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ὑπηρεσίαν, διότι ἠσθάνετο βεβαίως ἀποστροφὴν νὰ γείνῃ πενθερὸς ἐνὸς πτηνοῦ — παρεκάλεσε τὴν κόρην του νὰ μὴ τὸν ζαλιζῇ περισσότερο καὶ μάλιστα τῆς ἐστρεψε καὶ τὰ νῶτα μετὰ μεγάλης ἀγκυνακτήσεως.

Τὴν ἐσπέραν, ἐν ᾧ τὸ ἀηδόνι προοιμίζετο ἐντὸς τῶν ἀνθέων καὶ τῶν φύλλων,

— Ἀ! εὐμορφὸ μου πουλάκι ποῦ σὲ λατρεύω, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα, δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ χαίρωμεν· διότι ὁ πατήρ μου, μολονότι τὸν ἠλευθέρωσας ἀπὸ τοὺς γίγαντας, δὲν θέλει νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοὺς γάμους μας.

Τὸ ἀηδόνι ἀπήντησε:

— Μὴ λυπεῖσαι, πριγκίπισσά μου· ὅλα θὰ διορθωθοῦν, ἀφ' οὗ ἀγαπώμεθα.

Καὶ τὴν ἐπαρηγόρησε ψάλλον νέα ᾠσματά, τὰ ὅποια εἶχε συνθέσῃ.

Γ'

Μετὰ τινα χρόνον ὁ ταμίης τῶν ἀνακτόρων ἐγένετο ἄφαντος, χωρὶς οὐδεὶς νὰ δυνηθῇ νὰ μάθῃ ποῦ εὕρισκετο, τὸ δὲ μέγα ἐκ κένδρου καὶ χρυσοῦ κιβώτιον, ὅπερ περιέκλειε πρὸ μικροῦ τοσοῦτους λυχνίτας, ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας εὖρον κενόν. Ὁ βασιλεὺς, λίαν φιλάργυρος, ἐφάνη κατατεθλιμμένος ὅτι ἀπεγυμνώθη οὕτως· καίτοι δ' εἶχε πολλοὺς ἔτι θησαυροὺς δὲν ἔπαυε νὰ παραπονῆται ὡς ἐπαίτης, οὕτως εἶχον ἀφαιρέσει τὸν τελευταῖον ὀβολόν, ὃν εἶχε συναθροίσει ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν.

— Ἐλεημοσύνην, παρακαλῶ, ἀνεφώνει, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σας τὸ ἀναπληρώσῃ.

Διεσάλπισε διὰ κηρύκων εἰς τὰ βασιλεια τῶν περιχώρων ὅτι θὰ ἔδιδε τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις, πρίγκιψ ἢ μή, ἤθελεν ἀποκαλύψει τὸν κλέπτην καὶ ἐπαναφέρει τοὺς τιμαλφεῖς λίθους του. Ἐκ τούτου δὲν ὤρμηθη καθόλου· πολλὰ ἡμέραι παρῆλθον χωρὶς νὰ μάθῃ καμμίαν εἰδήσιν οὔτε περὶ τοῦ ταμίου οὔτε περὶ τοῦ θησαυροῦ. Πρωτὰν ὅμως τινά, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς μετὰ μελαγχολίας ἀνῆγειρε τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου, ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς! Ὅλοι οἱ μαργαρίται, οἱ λυχνίται καὶ οἱ ἀδάμαντες εὕρισκοντο ἐντὸς τοῦ κιβωτίου. Θὰ